

๗๗

วิธีแก้วัดร้าง..ให้เป็นวัดรุ่ง

“วัดร้าง” คือ วัดที่เคยรุ่งในอดีต แต่ต่อมาเมื่อพุทธบริษัท ๔ ละเลยคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สิ่งเหล่านี้ก็เลือนลางไป วัดนั้นก็เลยไม่มีพระ กลายเป็นวัดร้างไปในที่สุด

วิธีแก้ไขวัดร้าง...แก้ไขไม่ยาก

ก็แค่เอาพระไปอยู่ในวัดนั้น

จากวัดร้างก็จะกลายเป็น...วัดรุ่ง

ผู้ที่ปลดเกษียณแล้ว ผ่านชีวิตทางโลกมามาก ตั้งแต่จบการศึกษา ทำการงาน ผ่านการเป็นเจ้าคนนายคน ได้รับใช้สังคมมายาวนาน เมื่อถึงเวลาปลดเกษียณตามที่กำหนด กฎเกณฑ์เอาไว้บางแห่ง ๖๐ ปี บางแห่ง ๕๕ ปี หรือบางแห่งมีการเออริร์ไทร์ (Early Retire) เพื่อจะเอาเวลาที่ยังพอมีเรี่ยวมีแรงมาทำสิ่งที่ดีงาม

สิ่งที่ดีที่สุดในความคิดของครูไม่ใหญ่มีความเห็นว่า ทุกชีวิตต้องไปสู่ปรโลก เมื่อปรโลกมีคติ ๒ ทาง คือ สุขคติ

และทุกคติ ซึ่งคติทั้งสองยาวนานมาก มีทุกข์ก็ทุกข์นาน มีสุขก็สุขนาน และเขาคัดสินกันที่ความหมองความใสของใจ

เพราะฉะนั้น ชีวิตหลังปลดเกษียณ ควรจะเป็นช่วงที่ ทำใจให้ใสๆ ให้บริสุทธิ์ ฟ้นพระบวรเกล้าเนื้อที่ไปหมักหมม กับสิ่งที่ไม่บริสุทธิ์มาตลอด ซึ่งจะมีผลในตอนใกล้โลก ทำให้ใจไม่ผ่องใส จะต้องมาเคลียร์ระบบประสาททกลำเนื้อ และกระบวนความคิด คำพูด การกระทำ ด้วยการระลึก นึกถึงพระรัตนตรัย นึกถึงบุญ สวดมนต์ไหว้พระ เจริญ ภาวนา ศึกษาธรรมะ ฝึกฝนอบรมตนเองและสั่งสอนผู้อื่น ใจจะได้ผ่องใส พอถึงช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อเข้าสู่สมณภูมิสิกขิง ภพปิตนบดลชีวิต ก็จะได้ไปแบบผู้ที่มีชัยชนะ ไปสู่สุคติโลก สวรรค์

ดังนั้น ชีวิตช่วงสุดท้าย หลังจากปลดเกษียณแล้ว ควรจะไปบวชกันทั้งหญิงทั้งชาย ผู้หญิงบวชใจแทน ทำบุญ ตักบาตร สวดมนต์ไหว้พระ เจริญภาวนา ไปบำรุงวัดวา อาราม ช่วยปัดกวาดเสนาสนะ ส่วนผู้ชายก็บวชเลย บวช แล้วก็กราบลาพระอุปฌาย์ ขออนุญาตท่านมาอยู่วัดร้าง

เมื่อมาอยู่วัดร้าง ก็ดูแลทำความสะอาดกันไป ทั้งทำ ความสะอาดกาย วาจา ใจ ทั้งทำความสะอาดจิร เสนาสนะ อาวาส ลานวัด โบสถ์ วิหาร ศาลาการเปรียญ ห้องน้ำ ห้อง สุขหา เอาไว้เป็นที่ต้อนรับแขกผู้มาเยือน

เราเริ่มทำกันไปก่อนได้แค่นี้แหละ แล้วเดี๋ยวลูกหลานของเรา ใครจะปล่อยให้พ่อ ให้อู ให้อา ลำบากอย่างนั้น เขาจะได้มีโอกาสเข้าวัดมาสนับสนุน ไปทำความบริสุทธิ์กายวาจาใจ ได้ทำไวยาวัจฌัย ช่วยเหลือกิจการงานของพระศาสนา ได้มาบำเพ็ญบุญ เดี่ยวคนโน้นเข้า คนนี้เข้า ก็จะมีแต่สิ่งดี ๆ เกิดขึ้นตามมา โดยเริ่มต้นกันที่ละรูป สองรูป สามรูป แล้วจะเพิ่มขึ้นไปเรื่อย ๆ

จะเป็นความซราที่สง่างาม และเป็นการสืบทอดอายุพระศาสนา วัดนั้นก็ถูกฟื้นฟูให้เป็นแหล่งแห่งเนื่อนานบุญ เป็นที่บำเพ็ญบุญ บุญได้จากที่ผู้บวชตั้งใจบวชเป็นพระแท้ แม้บวชเพียงวันเดียวก็ได้ชื่อว่า เป็นเนื่อนานบุญ

โลกขาดเนื่อนานบุญไม่ได้ ถ้าทำบุญกับเนื่อนานบุญ จะช่วยย่นระยะทางไปสู่พระนิพพานให้สั้นลง และผลบุญที่ทำถูกเนื่อนานบุญจะส่งผลเกินควรเกินคาดกว่าทำกับสิ่งที่ไม่ใช่เนื่อนานบุญ

วัดนั้นก็จะเป็นแหล่งแห่งความรู้ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นความรู้วิชาชีวิตที่เราจะต้องได้ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องราวความเป็นจริงของชีวิต ซึ่งไม่มีสอนในสถานที่ใดที่เหมาะสมเท่ากับที่วัด เพราะบรรยากาศเหมาะ มีโบสถ์ วิหาร ศาลาการเปรียญ มีพระประธาน มีพระธรรม มีพระสงฆ์

ชาวบ้านที่อยู่รอบๆ วัด เขาก็จะได้มีแหล่งตักดวงบุญ ตักดวงความรู้ และเป็นแหล่งที่จะทำกิจกรรมที่เป็น ประโยชน์อีกมากมาย ลูกหลานของเราก็จะได้มีโอกาสไป บวช ไปได้รับการอบรมบ่มนิสัย ปลูกฝังขนบธรรมเนียม วัฒนธรรมประเพณีที่ดีงาม พอวัดนั้นมีพระอยู่ เดียวก็จะ ชักชวนกันมา

ถ้าทำกันได้อย่างนี้ แคปีเดียวจากวัดร้างก็จะกลายเป็น วัดรุ่ง แล้วจะเกิดประโยชน์อย่างยิ่ง วัดจะเป็นสถานที่อบรม บ่มนิสัยทุกๆ ชีวิตในสังคม ให้อยู่เย็นเป็นสุข เพราะฉะนั้น ไม่ควรจะให้ไม่มีวัดร้าง แต่ควรเป็นวัดรุ่งหมดทั่วประเทศไทย

๑๒ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๖